

O b s a h .

1. Několik slov úvodem
2. Astronomické zajímavosti - tentokrát souhvězdí
3. Zpráva o činnosti
4. Milen Zelenák: Múzeum
5. Peter Dluhoš: Dveře
6. Jindřich Holeček: Tajemství mrtvé hvězdy
7. Bob Kurosaka: Když umí, umí
8. Isaac Asimov: Nesmrtelný bard
9. Jaroslav Stojan: Setkání
10. Miroslav Butora: Rozhodnutí
11. Jiří Hlaváč: Člověk
12. PF 86 Miroslava Jeníka

Aldebaran - metodický nepravidelník SFK Aldebaran

Ročník O - číslo 3

VA AŽ Břh

Redakční rada: Jeník, Kavka, Nadrchal, Šobecký, Sypěňová

Několik slov úvodem.

Dlouho jsem přemýšlel o tom, jak vlastně začít. Nebylo jednodušší psát úvod k fakticky prvnímu číslu našeho časopisu Aldebaran? Teď abych se bál, že zabruslím do formalismu... Protože to první číslo jsme brali spíš jako legraci - a teď už je to jiné..

Jak vlastně došlo k tomu, že náš sci-fi klub vznikl? Žijeme v prostředí, kde dochází ke značné koncentraci mladých, převážně technicky zaměřených lidí. A zajímají se o literaturu jim blízkou. Tou je, nikoli jen podle mého názoru, právě literatura vědecko - fantastická.

V tomto kolektivu se našlo pár nadšenců, kteří nechtěli jen číst a své poznatky si nechávat pro sebe. A tak založili roku 1984 tento SFK, který letos dostal do vínku jednak jméno, jednak tento časopis.

Snažíme se o to, aby náš klub byl přitažlivý a moderní /nikoli módní/. Svoji činnost stále rozšiřujeme a chceme také jakousi publicitu - i spolupráci s ostatními kluby. Takže k tomu slouží právě tento časopis, který držíš v rukou. Jeho úkolem by mělo být informovat naši členskou základnu o tom, co je ve sci-fi žánru nového, ale hlavně dát prostor našim členům k publikování povídek, které napsali, ukázat i tvorbu těch, kteří se pokoušejí o sci-fi humor, chceme přebírat dobré povídky renomovaných autorů sci-fi a v neposlední řadě informovat o astronomických zajímavostech a recenzích knih, které se objeví na našem knižním trhu. Nezanedbáme ani film profesionální a amatérský a audiovizuální programy.

Teď už si můžeme popřát hodně zdaru v dalším podnikání. Snad se nám to povede ke všeobecné spokojenosti našich příznivců.

/JIN/

Astronomické zajímavosti - tentokrát souhvězdí.

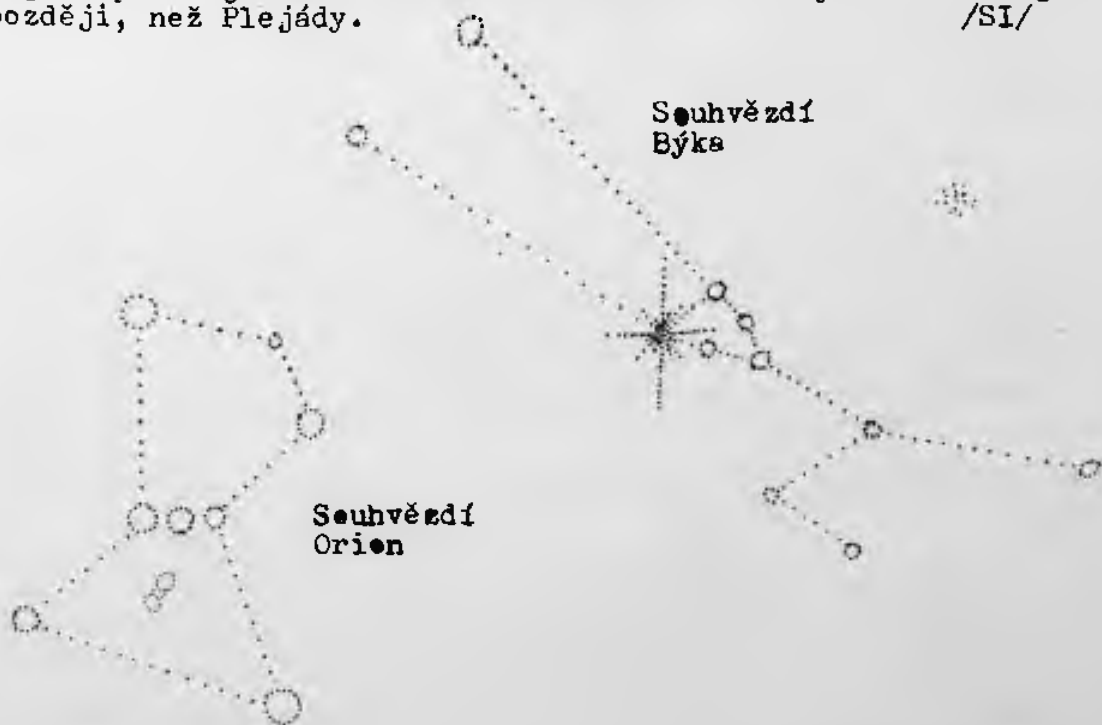
Souhvězdí Býka náleží k souhvězdím zvěrokruhu severní hvězdné oblohy. Slunce jím prochází od poloviny května do poloviny června. Na ekliptice leží mezi Blíženci a Beranem. Střed souhvězdí vrcholí o půlnoci koncem listopadu ve výšce asi 60° nad jižním obzorem.

Nejjasnější hvězdy zobrazují hlavu býka s rohy, podle řecké mytologie zlatými. Je to přetvářený Zeus, který v této podobě unesl dceru sídonského krále Agenora, krásnou Europu, a přeplaval s ní z Asie dle starověkých učenců, z dnešního Blízkého východu, Egypta, na ostrov Krétu. Tam prý mu porodila tři syny a Zeus, aby se nezapomnělo na její jméno, po ní pojmenoval novou pevninu.

V souhvězdí Býka se nacházejí dvě nejjasnější otevřené hvězdokupy - Plejády a Hyády - které je velmi dobře vidět pouhým okem. Další legenda hovoří o tom, že Atlantovy dcery Hyády umístil na hvězdnou oblohu sám Zeus za jejich sesterskou lásku k bratrovi Hyantovi, kterého na lovu zabila lvice. Jejich sestry Plejády pak mocný Zeus odměnil místem na obloze proto, že ze zármutku nad odchodem Hyád si vzaly život.

ALDEBARAN - **Palilicium** - **Alfa Tauri**, je nejjasnější hvězdou v souhvězdí Býka; 1,06m; nachází se ve středu hlavy Býka, tvoří jeho "oko" a je od nás vzdálená 68 světelných roků. Je to oranžový obř spektrální třídy K5 III, s průměrem 45x větším, než naše Slunce. Aldebaran má průvodce, hvězdu 13,5m, spektrální třídy M2. Obě hvězdy obíhají kolem společného těžiště.

Název hvězdy pochází z arabského **Al Dabaran**, t.j. - "následující po Plejádách." Hvězda Aldebaran totiž vychází o něco později, než Plejády. /SI/

Zpráva o činnosti.

SFK Aldebaran zahájil činnost v listopadu roku 1984 a pracuje vždy 9 měsíců v roce, s výjimkou zkouškového období a prázdnin. Členové se scházejí pravidelně vždy každý první čtvrtek v měsíci a po informaci, co se připravuje na následujících třicet dní a o tom, co se děje v dalších klubech v ČSSR, většinou následuje film z oblasti sci-fi. V prvním roce činnosti jsme přijali 56 členů, letos k nám přibýlo dalších 71 členů, při čemž nemáme nouzi o další zájemce, kteří budou přijati na prosincové schůzce. Letos také jsme se rozhodli pro jméno hvězdy ze souhvězdí Býka, jež se stalo naším klubovým znakem. Také jsme se rozhodli vydávat vlastní fanzin - jakýsi metodický nepravidelník, který by měl vycházet 4x do roka. Kromě překladů z polských a sovětských časopisů, jež jsou pro nás dostupné, chceme uvěřňovat recenze, povídky, básně, úvahy a kreslený vtíp autorů z vlastních řad. Vyšli jsme již první dvě šíska nultého ročníku, byla však stížena dětskými neduhy začínající redakce: první bylo psáno ručně a nevyšlo nám dobře okraje, druhé číslo bylo díky ssavosti papíru zpoloviny nečitelné, takže jsme přešli na jinou techniku - je-
jíž výsledek máte právě v rukbu.

Uspořádali jsme besedu se spisovatelem Karlem Blažkem, která proběhla v minulém školním roce, ale píšeme o ní proto, že hodláme pořádat podobné besedy za účasti autorů, kteří by naše pozvání přijali. Kromě toho jsme uspořádali ve spolupráci s dalšími sci-fikluby 3 večery s audiovizuálním programem o výtvarném umění /grafice/ a hudbě ve sci-fi. Program se těšil velkému zájmu našich členů i dalších hostů.

Dále jsme zahájili sérii pravidelných návštěv brněnské-
ho planetária a hvězdárny M. Koperníka na Kraví hoře. První přednášky se zúčastnilo 25 zájemců, kteří rozhodně nebyli zklamáni jak výběrem filmů, tak prohlídkou severní a jižní hvězdné oblohy, doplněné poutavým výkladem odborného pracovníka, Dra. Zdenka Okáče. Druhá přednáška byla navštívena daleko hojněji a dovolujeme si vás upozornit, že 11. prosince, při jasné obloze, budeme pozorovat Halleyovu kometu. - Jednoho z našich členů jsme vyslali na setkání sci-fi klubů do Šumperka, odkud nám přivezl zajímavé informace. Na celostátním setkání Parcon 85 v Pardubicích, jehož se zúčastnila naše početná delegace, jsme natočili filmový dokument, jenž byl poprvé uveden na schůzce brněnských sci-fi klubů D r a c o n 85, dne 30.11.1985, na Šelepově ulici. Pro zdárný průběh tohoto setkání jsme zajistili film Krakatit, abychom tak vzdali poctu dílu Karla Čapka, jenž se mnoha svými romány zařadil mezi klasiky žánru, který má tolik co říci lidem současného světa.

A nyní - důležitá zpráva: Zahajujeme tímto v našich řadách

V E L K O U _ P Á T R A C Í _ A K C I

po příznivcích sci-fi, kteří píší, kreslí, nebo překládají - nebo schovávají z vrozené skromnosti doma v šupletí povídky, sršící vtípem, či intelektuální výší... Kdo by o těchto hledaných cokoli věděl - necht na ně upozorní, nebo je přimě-
je k tomu, aby vystoupili z anonymity - a zavolali kl.3745!

!! Odměna vás nemine - - 3 záložky do knihy se znakem Aldebaranu !!

MÚZEUM

Milan Zelenák

/SPK Aldebaran/

Prales

Vôňa pohyb život

Vchod ovenčený girlandami

Chladiivé prítmie

Zvedavé detské oči

Rúčky dychtivé všetko ohmatať

Odborný výklad

Miestnosti vitríny exponáty

Periadok daný históriou

Pazúrik a prebitá lebka

Kamenné sekery

Oštep vnorený do tela

Luky a šípy

Meč a odseknutá hlava

Kuše a kópie

Puška a malá dierka v hrudi

Delá

Raketomet a roztrúsené

zvyšky údov

Lietadlá a tanky

Ampulka s plynom

a poskrúcané telá

Bojové biologické látky

Jadrová bomba a kôпка prachu

Prázdna miestnosť

Dve nástenné vitríny a kyvadlo

Vpravo pazúrik

Vľave pergament

Súčet ľudských chýb

a nectností

A na kyvadle otáznik

Východ z polámaných

a obhorených traverz

Popukany železobetón

Šedá púšť

Šedé slnko

Vánok víri vrstvy popola

" Deň vrátte sa

do predošlej miestnosti "

Jadrová bomba

Dvere otvorené na ulicu

plnú slnka

" Zatiaľ používame

tento východ "

Veselý džavät

Vzďaľujúce sa cupitanie

detských nôh

Peter Dluhoš

D v e ř e .

/SFK Aldebaran/

Od zastávky autobusu se mohu k mojí babičce dostat dvěma cestami. Ta první, asfaltová, je velice pohodlná, ale obtáčí celý vrch Slavík. Druhá je lesní pěšinou, jež zkracuje cestu téměř o polovinu. Vede přímo přes vrch a navazuje na turistickou stezku. Tuhle pěšinu jsem měl moc rád a jinudy jsem domů vlastně nechodil. Vydal jsem se po ní také v pátek třináctého.. Vnímал jsem okolní idylickou krásu. Dokonalou harmonii kraje nikdy nic nerušilo - až onoho osudného dne. Byly to - dveře ! Když jsem k nim došel, nevěděl jsem, co si o tom myslet. Přesně uprostřed pěšiny stály úplně obyčejné bílé dveře, na levém dolním rohu trochu otlučené. Skoro se mi rozum zastavil - ale zkuste si představit uprostřed lesní cesty stojící dveře.. Cívil jsem na ně a nemohl ze sebe vyrazit ani výkřik překvapení. Byl jsem tak zmaten, že prvním impulsem, který mne napadl, bylo - prostě odejít. Skutečně jsem je obešel a chtěl jít dál, jenže člověk je tvor od přírody zvědavý a podnikavý. Mé rozhodnutí se za okamžik změnilo v touhu zjistit, co se za nimi skrývá. Tak jsem se znovu ocitl před tím nesporně zajímavým tělesem. Zneklidňovaly mne otázky Kdo - a Proč... Položil jsem ruku na kliku a opatrně ji stiskl - ale nic. Dveře byly zamčené. Přemýšlel jsem, jak je otevřít. A tehdy jsem dostal ten nesmyslný nápad. Vytáhl jsem z kapsy klíč od bytu a zastrčil jej do zámku. Šlo to zázračně lehce. Po krátkém zaváhání jsem klíčem otočil. V zámku zarachotilo. Když jsem podruhé stiskl kliku, uvědomil jsem si, jaký jsem blázen. Co čekám za těmi dveřmi ? Zlato ? Diamanty ? Sněhurku ? Prostě nějaký šílenec postavil doprostřed lesa dveře a náhodou do nich zapadá můj klíč.

Prudce jsem je otevřel - a strnul. Stál jsem před nejabsurdnějším nesmyslem, jaký jsem si dovedl v životě představit. Cesta na druhé straně dveří vedla do hlubokého kaňonu, podobného těm, které vidáme ve filmech z Divokého západu. Dolem dokola žlutý písek, rozpukané skalní stěny bez známky zeleně - a na obloze žhnoucí slunce. Okamžitě jsem ten žár ucítil i na pokožce. Když jsem se vzpamatoval, prudce jsem zavřel - a znovu otevřel - ale viděl jsem totéž. Pak jsem je obešel, otevřel z druhé strany - a stál jsem před druhou částí kaňonu ! Záhada nad záhadou ! Zkusil jsem něco jiného. Zvedl jsem kámen a prohodil jej dveřmi. Kámen dutě dopadl na písek. Neměl jsem chuť uvažovat nad existencí čtvrtého rozměru, umožňujícího prostorový a časový skok. Vykročil jsem tedy a ocítl se na druhé straně dveří.

Kaňon byl široký asi sto metrů a vysoký jistě třicet, ne-li víc. Přibližně po pěti stech metrech zahýbal doleva. Udělal jsem ještě několik bezpečnostních pokusů. Ještě párkrát jsem prošel dveřmi tam i zpět. Teprve pak jsem se vydal na průzkum. Bořil jsem se po kotníky do písku. Pak jsem svlékl tričko a vystavil tělo žhoucím paprskům. Než jsem došel k zátočině, několikrát jsem se otočil. Ale dveře stály na místě, jako kdyby tam byly celá staletí. Za zatáčkou se kaňon roztáhl do široké roviny, na níž kromě písku nebylo nic zajímavého. Vracel jsem se zpět, ve vlastních stopách. Došel jsem až ke kameni, jímž jsem před chvílí házel. Zvedl jsem zrak - a uvědomil si, že jsem se dopustil posledního omylu v životě.... DVEŘE TU NEBYLY !!!

Jindřich Holeček /SFK Aldebaran/

T a j e m s t v í _ m r t v é _ h v ě z d y .

Stěna kláštera čněla vysoko nad námi a já pořád neměl tušení, jak se dostanem nahoru. Kolem nás byla prázdnota. Pomalu jsem začal cítit rostoucí zimu. Jestli tu zůstanem ještě chvíli, je s námi konec. Noc v Tibetu se bez dobrého oblečení přežít nedá. Ale mně se ještě z tohoto svinského světa odejít nechtělo. Petr se vedle mne nepatrně pohnul a tiše zasténal. Byl dost ošklivě zřízenej, protože ti parchanti tam nahoře dobře věděli, jak z člověka vyrazit duši pěkně pomaloučku. Mne kupodivu nechali napokoji - asi proto, aby mi to umírání trvalo déle. Teda - vymyšlený to mají dobře. Spustit člověka do propasti tak, jak ho pámbu stvořil a nechat ho v pohodě zmrznout, nebo sežrat těma jejich podělanejma ptákama. Už je vidím. Jsou tu všude kolem nás a vyloženě se těší na to, až se přestanem hejbat. V jádru jsou to pěkní poserové a bez rozkazu nedokážou oddělat ani pár zmlácených chlapů. Mají asi metr a půl na vejšku a postavou vzdáleně připomínají medvěda, kterému někdo z nedopatření přidal křídla. Tedy docela směšná figurka, ale přesvědčil jsem se, že na rozkaz udělají cokoli. Nás jim tu asi nechali pro potěšení, protože kdyby dostali impuls, už bych tu neseděl. Zatím tu jen trčí na těch hnusnejch nohách a civí na nás bulvami, za který by se nemusel stydět ani brontosaurus, nebo jak se ta příšera jmenovala. Teď se jeden z nich otočil a ukázal mi sadu přepychovejch zoubků; má je teda hezký - jen co je pravda. Těma by asi v pohodě překousl i takovýho habána, jako jsem já - se svejma dvouma metrama. Ten zatracenej přírodovědec vedle mne o sobě neví - a přitom by se měl právě teď dívat, protože je tu právě kvůli nim. Že je mu radši nedal po hubě tenkrát, když za mnou přilezl, abych s ním jel sem nahoru, že prej to tady znám nejlíp ze všech. Faktem je, že za to dával dost velkej balík a já byl zrovna na mizině - ale teď jsem mohl být v pohodě se Zuzanou a nechcípát tu s tím idiotem, kterej si kdesi přečetl, že tady v Tibetu žijou ptačí lidi, jak je nazval. Já o nich věděl už tehdy, ale on si nedal vysvětlit, že o nich ví celej kraj, ale že se jich bojí jako čert kříže. Kdepak - v čem mají prsty mniši - od toho radši dál, protože přitom jde o kejhák, a ten má člověk jen jeden.

Začíná mi být hrozná zima, ale musím ještě psát, protože tohle se přece musí někdo dozvědět - a já osobně to už asi nikomu nepovím. Ten vedle mne se už nehejbná. Měl to přece jen jednodušší. Usnul a už se neprobudil. Vždycky jsem si přál umřít jako velkej pán v posteli s pěknou ženskou. No a zatím mě sežerou ti smradi. Už se těší. Je na nich vidět, jak jsou hladoví a čekají na to, až zhebnu taky já, aby se mohli dát do hodování. Ještě před třemi dny jsme spokojeně spali kousek od tohoto prokletýho místa. Je asi fakt, že ti zatracení horalové hlídali. Ale co je člověku platná dobrá flinta, když ho nějakej okřídlenej smrad podrízne jako čuně - potichu a z luftu. Když jsem se probudil, byla všude kolem mne tma - jako v tom, jak se říká. Petr ležel kus vedle a byl taky vzhůru. Tiše jsem na něho zavolal a postavil se. Ale v tu ránu jsem

Bob Kurosaka

Kdo umí, umí.

Semestr podle staré tradice začínal v úplném zmatku. Někde se zatoulaly indexy; studenti přecházeli posluchárnou. Chvillemi přerušil můj výklad hluboký povzdech a k východu se s ruměncem studu na tvářích prodíral student, který si uvědomil, že se zde přednáší kurs diferenciálních rovnic a nikoli úvod do filosofie. Vysvětlil jsem, jaké budou potřebovat učebnice a jaké budou samostatné práce, a pak jsem pronesl obvyklou otázku:

" Má někdo nějaký dotaz?"

Kdyby žádný nebyl, stihl bych autobus, odjíždějící v 11.20 do Weevertownu a mohl bych si jít zahrát golf. Jakýsi student povstal; obě ruce měl v kapsách.

" Professore, nač vlastně potřebujeme tenhle kurs?"

Posluchači vzrušeně zašuměli a nervozně zašoupali nohama.

" Kdo jste, mladý muži?" zeptal jsem se.

" Baron, Frank Baron, pane."

" Tak tedy, pane Barone, podle směrnic univerzitního programu všichni studenti, kteří se specializují na matematiku, musí projít minimum..."

" To přece vím!" přerušil mne - a rychle dodal: "Pane!"

S úsměvem jsem přikývl.

" Mě zajímá," pokračoval, "jestli může být nějaký praktický užitek ze studia abstraktních pojmů. Potřebuji něco zcela jiného: aby mě vedli k tomu, stát se platným členem společnosti." Pomyslel jsem si, že student sběhl z filosofické fakulty, ale to už jeho hluboký hrudní hlas a jisté chování zaujaly ostatní posluchače. Studenti čekali, jak odpovím. Odkášlal jsem si.

" Pane Barone, co si chcete ze studií odnést?"

" To ještě nevím, pane. Myslel jsem, že dopavadní dva roky studia mi pomohou vybrat si povolání, ale nepomohly. Chápejte, nejsem nucen vydělávat si na živobytí." Řekl to tak prostě, jakoby oznamoval, že ho bolí zuby.

" Odkud tedy získáváte prostředky k existenci, pane Barone?"

" Abych tak řekl, pane, mám jistý dar..."

" Aha" neodpustil jsem si ironii, "dotek krále Midase, vše se mění ve zlato?" V téže chvíli jsem už své jedovatosti litoval. Baronova tvář zrudla. Svěřil mi své nejdůvěrnější tajemství a já s z něho dělал legraci.

" Něco lepšího, profesore!" zvolal. " Dívejte se!"

Baron pokynul rukou směrem ke mně. Lektorská katedra se tichounce vznesla vzhůru a nehybně stanula nad mojí hlavou. Někdo vykřikl. Otočil jsem se a uviděl, jak Baron dává znamení hezké spglužačce. V okamžiku se dívka snažila zakrýt svou rahu aspon sešitem.

"Pane Barone!" zvolal jsem. "To stačí!"

"Ještě ne, profesore!"

Zamával rukama a sevřel prsty, jako by chytal motýla. Pak pěsti rozevřel a z nich vylétl houf netopýrů, kteří zmateně zakroužili sálem. Studentky s jekotem zalézaly pod lavice. Musel jsem Barona zarazit. Zhluboka jsem se nadechl a zahřměl:

"Dost! Nechte toho!"

" Škoda."

" Ano, veliké mozky, ale málo přizpůsobivé. Nikoli univerzální. Zkusil jsem tedy přenést k nám Shakespeara."

" Řekl jste Shakespeara?"

" Ano, Shakespeara. Potřeboval jsem někoho s univerzálním moz-
kem. Potřeboval jsem člověka, který by tak dobře znal lidi, že
by s nimi mohl žít, třebaš na staletí vzálen od své doby.
Shakespeare byl takovým člověkem. Mám na památku jeho autogram:

" Máte jej s sebou?" zeptal se Robertson. Oči se mu leskly.

" Mám," Welch zašmátral rukama po kapsách. " Aha, tady je."

Podal Robertsonovi malý kousek kartonu. Na jedné straně stálo

" L.Kane a synové, velkoobchod železářským zbožím." Na druhé

straně se skvěl rozmáchlý podpis " William Shakespeare."

Robertsona omráčil strašlivý dohad: " Jak vypadal?" otázal se
profesor literatury.

" Vůbec ne jako na portrétech. Docela holohlavý, s ošklivými
kníry. Hovořil velmi štavnatým slangem. Dělal jsem všechno mož-
né, aby se mu v našem století zalíbilo. Řekl jsem mu, že si vy-
soko ceníme jeho her a dosud je uvádíme. Řekl jsem mu taky, že
je považujeme za největší díla nejen anglické, ale i celé svě-
tové literatury."

" Výborně, výborně," řekl Robertson se zatajeným dechem.

" Řekl jsem mu, že lidé napsali spoustu svazků komentářů k je-
ho hrám. Chtěl přirozeně vidět nějakou knihu o sobě - půjčil
jsem mu jich několik z knihovny."

" Co on?"

" Byl otřesen. Nechápal ovšem všechny naše idiomy a odkazy na
události z pozdějších dob, ale pomohl jsem mu. Chudinka! Jistě
nikdy nečekal, že ho budou jednou tak vynášet. Stále říkal:
panebože, co lidi provedli s jazykem za těch pět set let!! Dej
člověku přílišnou svobodu, a podle mého vyždímá i z mokrého
hadru celou potopu!"

" To nemohl říci!"

" Proč ne? Psal své hry velice rychle. Říkal, že měl krátké
lhůty. Hamleta napsal za necelých šest měsíců. Námět byl starý.
On ho jenom zpracoval."

" Zpracoval!" s úžasem zvolal profesor anglického jazyka a lite-
ratury. " Po zpracování se i z obyčejného skla stane čočka nej-
silnějšího dalekohledu."

Fyzik ho neposlouchal. Spatřil nedotčený koktejl a začal se k ně-
mu prodírat bokem.

" Řekl jsem nesmrtelnému bardovi, že na universitách jsou dokon-
ce speciální shakespearovské kursy."

" Jeden z takových taky vedu."

" Víím. Zapsal jsem ho na váš doplňující večerní kurs. Nikdy jsem
neviděl druhého člověka, který by se snažil tak dovědět, co si
o něm myslí potomci, jako ubohý Bill."

" Vy jste dal zapsat Williama Shakespeara do mého kursu?" drmo-
lil Robertson. I když je to jen opilý výmysl, přece z toho jde
hlava kolem. A co když to není výmysl? Co podpis? Robertson si
začal připomínat holohlavého člověka s neobvyklou výslovností...

" Přirozeně, že jsem ho zapsal pod vymyšleným jménem," řekl
doktor Welch. " Mám vám povídat, co musel zkusit? Byl to omyl,
velký omyl. Chudák!" Konečně se dostal ke koktejlu a zahrozil
na Robertsona prstem.

Spomínám na deň, keď sme sa náhodou zoznámili. Od rána som bol strašne roztržitý a vôbec som sa nedokázal sústrediť na prácu. Aj v osudnom bufete som premýšľal o niečom úplne inom, než o bifteku, ktorý som akurát prežúval. U nás sa už dávno prešlo na syntetickú a chlorelovú potravu. Zamyslene jediac som kútikom oka stačil nezreteľne zaregistrovať blížiacu sa postavu. V zlomku sekundy dopadol na stôl podnos, jedlo z neho mi okamžite dodalo iný vzhlad a s nepatrným oneskorením za ním doslova priletela jeho majiteľka/ako neskôr vyšlo najavo/. V závideniahodnej polohe zakotvila na mne a stolička neodolala fyzickej námahe v trhu. Na okamih som si stihol pripomenúť podobné situácie z nemých grotesiek. Po nekonečne dlhej dobe sme sa rozmotali a ja som si mohol konečne pozrieť neznámeho "útočníka". Hltal som očami modroookú blondínku atraktívneho vzhladu, snažiacu sa mi ospravedlniť a zbaviť moje šaty zbytkov jedla. Omámený jej krásou som len hmlisto vnímal tvrdenie, že vraj sa pošmykla a býva tu hneď za rohom, tam ma vraj dá do poriadku, ja stále nič, ani slova. Zúfalo rozhodila rukami, ľudí naokolo bolo ako vždy, schmatla ma za ruku, odviedla ako malého chlapca.

Všimnite si, práve tu nastáva zlom môjho doterajšieho života na Zemi. Moje rozhodnutie zachovať si inkognito voči pozemšťanom, aby ma nemohli odhaliť, absolútne nebrala vážne. Vraj vyzlečte sa a natiahnite na seba zatiaľ toto tu. Ešte že sa nepozerala. Zhovárali sme sa len tak cez pootvorené dvere do kúpeľne, zatiaľ čo dávala do poriadku moje nohavice a košelu. Skôr to bol však monológ s otázkami z jej strany. Viem akurát len to, že som sa v najpríhodnejšej chvíli vyparil ako gáfor. Ešte som začul zhora zo schodišťa niekoľko hlasnejších slov, ale tie zanikli v divom zjazde po schodoch. Doma som sa ako tak ukludnil, začal si dávať spomienky na neznámu a jej výkon dohromady. Nestojí to za reč vykašli sa na to, nahováral som si. Ale vydržal som len do večera. Niečo ma k nej myšlienkami neustále priťahovalo. Bol som síce zatažený na blondínky, ale doteraz ma žiadna až natoľko nezaujala. Strávil som noc v kresle premýšľaním a na druhý deň v práci som bezcieľne blúdil chodbami podniku. Podvečer som si dodal odvahy a zazvonil som u nej - dokonca som si zapamätal kde býva! Neskrývala prekvapenie a pozvala ma dovnútra. Ukázal som sa jej však už vo svojej suverénnej podobe, snažiac sa zahľadiť svoju včerajšiu chvíľkovú indisponovanosť...

Po niekoľkých dňoch známosti sme sa dostali až tam, kde sa obvyčajne dvaja mladí ľudia opačného pohlavia dostanú, keď pocítia vzájomné sympatie. Snažil som sa, aby nezazrela moju odlišnosť od ľudí, ale raz na to musela aj tak prísť. Raz, keď sa jej ruka dostala až k onomu miestu a nenahmatala to, čo tam malo byť, zmeravela prekvapením. Zažla svetlo, doteraz som využíval tmu, a pozrela na moje brucho, kde márne hľadala umbilicus. Musel som s pravdou von.

Tak sa ako prvá na zemi dozvedala naše tajomstvo. Prileteli sme pred niekoľkými rokmi z planéty Ge patriacej k hviezde Castor - podľa pozemskej astronómie. Našou úlohou bolo začle- niť sa medzi ľudí, prispôbiť sa podmienkam ich života a tvá- riť sa, ako by sme tu boli na planéte odjakživa. Pred odletom na Zem nám do mozgu voperovali miniatúrne prístroje, slúžiace na prenášanie našich myšlienok do centrálneho mozgu v kozmic- kej lodi, ktorú bolo potrebné šikovne umiestniť na obežnú drá- hu Zeme. Využili sme pauzu vo vysielaní jednej väčšej automa- tickej družice, zistili jej úlohu a po jej odstránení nahradi- li našou loďou. Odvtedy sa pohybuje po rovnakej dráhe, vysieľa na Zem všetky merania a zároveň funguje pro naše účely. Cen- trálny mozog naše myšlienky zhromažďuje, spracúva a vysieľa smerom k našej hviezdnej sústave Castor. Tam sa dozvedajú o pomeroch na Zemi, o ľudstve ako takom, spoločenskom zriadení. Na základe niekoľkoročných pozorovaní sa má rozhodnúť o naď- viazaní kontaktu. Hneď od začiatku Zem nespĺňa základnú požia- davku vytýčenú pre kontakty. Totiž planetu bez vojen - planetu míru. Situácia je tu dokonca viac ako vážna, atómová hrozba na- dobudla kolosálne rozmery, už-už hrozí, že niektorý blázon prvý stisne ŠTART a vesmír bude len spomínať: - Kedysi existovala krásna modrá planéta ... Pričom máme prostriedky na ukončenie tohto nezmyselného zbrojenia, ale zase je tu jeden z Hviezd- nych zákonov a jeho porušenie vylučuje návrat na Ge.

--Pamätajte si, počul som ho v podvedomí, nesmiete za- sahovať do ich prirodzeného vývoja. To som si jasne uvedomoval ale čosi sa proti tomu začínalo vo mne vzpierať.

Dozvedela sa len toľko, čo som uznal za vhodné. Veľmi div- ne sa usmiala a povedala, že si vymýšľam, nech sa vraj priznám, ktorý chirurg na mne škušal svoje experimenty. Co som jej mal na to povedať?

Aj naďalej sme sa stretávali ako keby sa nič nebolo stalo ba ani sa ma na nič nevypytovala. Postupne som si uvedomoval, že mi je všetkým na tomto svete, no čo vám poviem, zamiloval som sa. Onedlho nadišla chvíľa, ktorej som sa najviac obával. Jedného večera sa ozvala materská loď z obežnej dráhy aby nás zvolala k návratu. Naša prieskumná výprava je odvolaná z jednoduchého dôvodu - Zem si musí urobiť poriadky sama, až potom bude zčasti pripravená na nadviazanie kontaktu. Samozrejme naše myšlienky ukázali aj súkromné záležitosti a po- dočne ako ja dopadla viac ako polovica posádky.

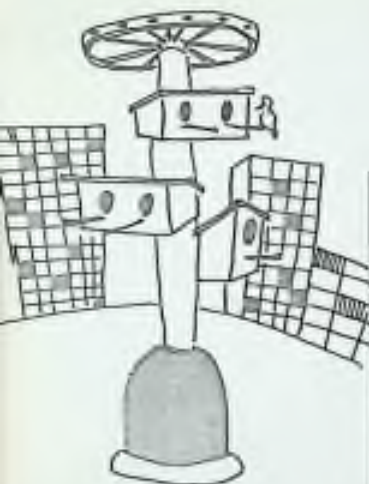
Vedel som dopredu ako sa zachovám. Niežeby som netúžil po domove, ale k tejto planéte ma viazalo to, čo som sa doma nemal kedy dozvedieť. Jedným slovom - láska. Na výpravu som od- lietal mladý a ostali tam moji blízki. Veril som však, že ma pochopia. Nadišla dohovorená noc, priblížil se čas ná- vratu ku korábu na obežnej dráhe. Hviezdy sa trbietali nemým svetlom a na Zemi okrem mňa len niekoľko bytostí vedelo, že aj inde existuje život, podobný pozemskému. Nevieť a už sa ani nikdy nedozviem ako sa rozhodli ostatní, koľký z nich sa odhod- lali ostať ako ja. V koľkých dozrel ten istý pocit, že nastáva historický okamih, že láska preklenula oceán hviezd a všetky zákony? Paradoxné však je, že sa to stalo pred oficiálnym kon- taktom!

Postavy promluvíly: "ZZZRXYVYYZZYAAA000..." Andrew nerozuměl. Snažil se gestikulovat rukama, ale zřejmě to vůbec nepomáhalo.. Chvíli se na sebe dívali. Usilovně přemýšlel, jak se dorozumět. Z myšlenek ho vytrhla detonace. Z modulu zbyla jen změť hmoty a drátů. Zbledl - a vzápětí smáčkl spoušť. Ze dvou neznámých nezbylo nic.. Otočil se a odcházel do neznámého a zřejmě nepřátelského světa - a neustále si opakoval: "Člověče - stůj!"

2079
 2078
 2077
 2076
 2075
 2074
 2073
 2072
 2071
 2070
 2069
 2068
 2067
 2066
 2065
 2064
 2063
 2062
 2061
 2060
 2059
 2058
 2057
 2056
 2055
 2054
 2053
 2052
 2051
 2050
 2049
 2048
 2047
 2046
 2045
 2044
 2043
 2042
 2041
 2040
 2039
 2038
 2037
 2036
 2035
 2034
 2033
 2032
 2031
 2030
 2029
 2028
 2027
 2026
 2025
 2024
 2023
 2022
 2021
 2020
 2019
 2018
 2017
 2016
 2015
 2014
 2013
 2012
 2011
 2010
 2009
 2008
 2007
 2006
 2005
 2004
 2003
 2002
 2001
 2000
 1999
 1998
 1997
 1996
 1995
 1994
 1993
 1992
 1991
 1990
 1989
 1988
 1987
 1986
 1985
 1984
 1983
 1982
 1981
 1980
 1979
 1978
 1977
 1976
 1975
 1974
 1973
 1972
 1971
 1970
 1969
 1968
 1967
 1966
 1965
 1964
 1963
 1962
 1961
 1960
 1959
 1958
 1957
 1956
 1955
 1954
 1953
 1952
 1951
 1950
 1949
 1948
 1947
 1946
 1945
 1944
 1943
 1942
 1941
 1940
 1939
 1938
 1937
 1936
 1935
 1934
 1933
 1932
 1931
 1930
 1929
 1928
 1927
 1926
 1925
 1924
 1923
 1922
 1921
 1920
 1919
 1918
 1917
 1916
 1915
 1914
 1913
 1912
 1911
 1910
 1909
 1908
 1907
 1906
 1905
 1904
 1903
 1902
 1901
 1900
 1899
 1898
 1897
 1896
 1895
 1894
 1893
 1892
 1891
 1890
 1889
 1888
 1887
 1886
 1885
 1884
 1883
 1882
 1881
 1880
 1879
 1878
 1877
 1876
 1875
 1874
 1873
 1872
 1871
 1870
 1869
 1868
 1867
 1866
 1865
 1864
 1863
 1862
 1861
 1860
 1859
 1858
 1857
 1856
 1855
 1854
 1853
 1852
 1851
 1850
 1849
 1848
 1847
 1846
 1845
 1844
 1843
 1842
 1841
 1840
 1839
 1838
 1837
 1836
 1835
 1834
 1833
 1832
 1831
 1830
 1829
 1828
 1827
 1826
 1825
 1824
 1823
 1822
 1821
 1820
 1819
 1818
 1817
 1816
 1815
 1814
 1813
 1812
 1811
 1810
 1809
 1808
 1807
 1806
 1805
 1804
 1803
 1802
 1801
 1800
 1799
 1798
 1797
 1796
 1795
 1794
 1793
 1792
 1791
 1790
 1789
 1788
 1787
 1786
 1785
 1784
 1783
 1782
 1781
 1780
 1779
 1778
 1777
 1776
 1775
 1774
 1773
 1772
 1771
 1770
 1769
 1768
 1767
 1766
 1765
 1764
 1763
 1762
 1761
 1760
 1759
 1758
 1757
 1756
 1755
 1754
 1753
 1752
 1751
 1750
 1749
 1748
 1747
 1746
 1745
 1744
 1743
 1742
 1741
 1740
 1739
 1738
 1737
 1736
 1735
 1734
 1733
 1732
 1731
 1730
 1729
 1728
 1727
 1726
 1725
 1724
 1723
 1722
 1721
 1720
 1719
 1718
 1717
 1716
 1715
 1714
 1713
 1712
 1711
 1710
 1709
 1708
 1707
 1706
 1705
 1704
 1703
 1702
 1701
 1700
 1699
 1698
 1697
 1696
 1695
 1694
 1693
 1692
 1691
 1690
 1689
 1688
 1687
 1686
 1685
 1684
 1683
 1682
 1681
 1680
 1679
 1678
 1677
 1676
 1675
 1674
 1673
 1672
 1671
 1670
 1669
 1668
 1667
 1666
 1665
 1664
 1663
 1662
 1661
 1660
 1659
 1658
 1657
 1656
 1655
 1654
 1653
 1652
 1651
 1650
 1649
 1648
 1647
 1646
 1645
 1644
 1643
 1642
 1641
 1640
 1639
 1638
 1637
 1636
 1635
 1634
 1633
 1632
 1631
 1630
 1629
 1628
 1627
 1626
 1625

/Závěr článku z Víkendu MF-19.10.1985/

P.f. 86

PROSÍM VÁS, MŮŽETE MI ŘÍCI
VÁŠ NÁZOR NA ZDEJŠÍ SVĚT?

